

Arrest

nr. 56 290 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Charentsavan, Armenië. U werd samen met uw zus A.K {...}. (OV xxxxxxx) in maart 2007 lid van de partij Prosperous Armenia, geleid door G.T {...}. Op 20 november 2009 nam u deel aan de opnames van een politiek debat met vertegenwoordigers van verschillende politieke partijen. Tijdens deze opnames klaagde u de verantwoordelijken van uw partij aan en noemde u de voorzitter van uw partij D.G. {...}, een bijnaam die "domme G. {...}" betekent. U had al verschillende keren horen zeggen dat T. {...} personen die die naam gebruikt zou laten aanpakken. Het debat werd uiteindelijk niet uitgezonden. Een dag later werden u en uw zus in het centrum van Charentsavan tegengehouden en in een auto gedwongen door mensen in burgerkleding. De mannen brachten jullie naar een politiekantoor in Yerevan. Jullie werden er vastgehouden in een kamer en bedreigd. Uiteindelijk werden jullie op 24 november vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod. Jullie reden met de bus terug naar huis. Dezelfde dag gingen u en

uw zus naar het bureau van de procureur om jullie onwettige aanhouding aan te klagen. Omdat jullie er geen gehoor vonden, schreven jullie een brief naar de Ombudsman. Diezelfde avond kwamen er twee mannen naar jullie huis. Zij wisten dat jullie stappen hadden ondernomen na jullie aanhouding en bedreigden jullie. Hierbij werden u, uw zus en uw moeder ruw behandeld. Omdat de bureaus het lawaai hadden gehoord, vluchtten de mannen weg. Diezelfde avond werd ook uw vader opgepakt op zijn werk – een autogarage – op beschuldiging van diefstal. U en uw zus doken dezelfde dag nog onder in Sevan. Nadien vernamen jullie nog dat uw vader na zijn arrestatie in het ziekenhuis was opgenomen met nierklachten. U en uw zus verlieten Armenië op 5 december 2009. Via Georgië, waar jullie tot 13 december verbleven, reisden jullie naar België, waar jullie aankwamen op 18 december 2009 en dezelfde dag asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw Armeens paspoort en uw lidkaart van de partij Prosperous Armenia neer.

B. Motivering

U verklaarde Armenië te zijn ontvlucht uit vrees voor de mogelijke gevolgen van uw uitspraken in een politiek debat dat uitgezonden zou worden op televisie. Tijdens dit debat had u zowel de handelingen van de partijleiding aangeklaagd als de voorzitter G.T. {..} beledigd. (CGVS d.d.23/09/2010, p.6, 11) Zo werden u en uw zus illegaal vastgehouden op een politiekantoor in Yerevan met als doel u het zwijgen op te leggen (CGVS, p.7) en werden jullie thuis bedreigd door onbekenden nadat jullie deze illegale opsluiting wilden aanklagen (CGVS, p.9-10). Daarnaast werd uw vader beschuldigd van diefstal, hetgeen volgens uw zus eveneens te maken had met uw uitlatingen jegens de partijtop (A.K. {..} – CGVS, p.18).

Er dient echter besloten te worden dat de verklaringen van u en uw zus terzake niet geloofwaardig zijn omwille van onderstaande vaststellingen:

Met betrekking tot de opsluiting op het politiekantoor in Yerevan verklaarde u dat u en uw zus werden opgepakt op 21 november, drie nachten lang werden vastgehouden en op 24 november vrijgelaten werden. Dezelfde dag vielen volgens u de twee onbekende mannen bij jullie thuis binnen. (CGVS, p.8-10) Uw zus verklaarde daarentegen tot twee maal toe dat jullie werden gearresteerd op 21 november en twee dagen lang werden vastgehouden. Jullie zouden volgens haar op 23 november vrijgelaten zijn. De inval in jullie huis plaatste zij bovendien op 24 november. (A.K. {..} – CGVS, p.12, 19, 20) Geconfronteerd met uw verklaring als zouden jullie op 24 november vrijgelaten zijn, stelde uw zus enkel dat zij het zich niet meer herinnerde. (A.K. {..} – CGVS, p.20) Dit kan geenszins als afdoende verklaring beschouwd worden. Voordien had zij op geen enkel moment aangegeven de juiste data niet meer te herinneren en steeds consistent aangehouden dat jullie slechts twee dagen vastgehouden werden en op 23 november werden vrijgelaten. Bovendien stelde zij na deze confrontatie nog dat jullie op 23 november naar de procureur zijn gestapt (A.K. {..} – CGVS, p.20), hetgeen onmogelijk te rijmen valt met uw verklaring als zouden jullie pas op 24 november zijn vrijgelaten. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat het niet geloofwaardig te noemen is dat uw zus geen antwoord kon bieden op de vraag of de inval in jullie huis op dezelfde dag plaatsvond als jullie vrijlating en het bezoek aan de procureur. (A.K. {..} – CGVS, p.20) Van de problemen die de kern uitmaken van jullie asielrelaas mag verwacht worden dat jullie accurate verklaringen kunnen afleggen over het verloop van de door jullie persoonlijk gekende problemen.

Ook met betrekking tot jullie vrijlating uit het politiekantoor in Yerevan werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo verklaarde u dat jullie de bus terug naar huis namen vanuit Yerevan. (CGVS, p.8) Uw zus verklaarde daarentegen dat jullie naar huis werden gebracht met dezelfde auto als degene waarmee jullie naar Yerevan waren gebracht. (A.K. {..} – CGVS, p.15) Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw verklaringen (CGVS, p.8), waarmee de tegenstrijdigheid niet verklaard wordt.

Voorts verklaarde u dat u op 24 november, de dag van de inval in jullie huis, niet was gaan werken. (CGVS, p.9) Uw zus verklaarde daarentegen dat de inval plaatsvond nadat u teruggekeerd was van het werk. (A.K. {..} – CGVS, p.16) Na confrontatie bleef u bij uw verklaringen (CGVS, p.11), waarmee ook deze tegenstrijdigheid niet verklaard wordt.

Verder werd een inconsistentie in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal vastgesteld. Zo verklaarde u in eerste instantie tijdens het debat enkel de naam van G.T. {..} te hebben vermeld. U ontkende hierbij andere namen te hebben genoemd en stelde voor het overige enkel dat u in algemene termen sprak. (CGVS, p.6) Even later verklaarde u dan weer dat u ook de handelingen van R.T. {..}, de lokale voorzitter van de partij, had aangeklaagd en hierbij zijn naam had genoemd. (CGVS, p.7)

Daarenboven waren de verklaringen van u en uw zus op een aantal punten onaannemelijk vaag. Zo stelde uw zus dat ze zich niet meer herinnerde of de onbekende mannen vernielingen aanrichtten in jullie huis op 24 november. (A.K. {..} – CGVS, p.16) U verklaarde dat de mannen alle inboedel vernielden die ze in handen kregen en dat er veel schade was. (CGVS, p.10) Dat uw zus haar stelling dat ze niet wist of er iets vernield was, verklaarde door te stellen dat zij in de woonkamer zou zijn geweest en niet zou hebben geweten wat er in de andere kamers gebeurde (A.K. {..} – CGVS, p.16) is dan ook geenszins aannemelijk te noemen. Bovendien had zij voor de Dienst Vreemdelingen-

zaken (hierna DVZ) gesteld dat er wel degelijk veel vernielingen waren aangericht. (A.K. {...}. – vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, punt 3.5) Hiermee geconfronteerd bleef zij enkel bij haar verklaringen dat ze dit niet herinnerde, hetgeen onafdoende is. (A.K {...}. – CGVS, p.18-19)

Verder kon u noch uw zus zeggen hoe lang de arrestatie van uw vader had geduurd en wist uw zus niet wanneer uw vader terug thuiskwam, noch hoe lang hij opgenomen was in het ziekenhuis. (CGVS, p.10; A.K {...}. – CGVS, p.17-18) Gelet op het feit dat jullie in Sevan wel zouden hebben vernomen dat uw vader in het ziekenhuis was opgenomen (CGVS, p.11) en op het feit dat uw zus nog steeds contact heeft met familie in Armenië (A.K. {...}. – CGVS, p.2-3) is een dergelijke beperkte kennis van het lot van uw vader – wiens problemen bovendien verband zouden houden met deze van jullie – geenszins aannemelijk te noemen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden, inconsistenties en vage verklaringen raken aan de kern van jullie asielrelaas - met name uw uitspraken over hoge partijleden tijdens het debat, jullie illegale opsluiting op het politiekantoor, de inval bij jullie thuis, de aanhouding van uw vader en de nasleep ervan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd. Dit wordt verder onderbouwd door de vaststelling van inconsistenties in de opeenvolgende verklaringen van uw zus voor de asielinstanties. Zo had zij voor de DVZ verklaard dat jullie beiden op televisie de partij(leiding) hadden bekritiseerd, waardoor jullie beiden problemen kregen. (A.K {...}. – vragenlijst CGVS, punt 3.5) Voor het Commissariaat-generaal stelde zij dan weer dat enkel u aan dit televisieprogramma deelnam. (A.K. {...}. – CGVS, p.9) Hiermee geconfronteerd bleef zij bij deze laatste stelling (A.K. {...}. – CGVS, p.19), hetgeen de inconsistentie niet opheft. Daarnaast verklaarde zij dat jullie op 21 november 2009 op straat werden gearresteerd door politieagenten. (A.K. {...}. – vragenlijst CGVS, punt 3.1) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij echter uitdrukkelijk dat het geen agenten waren, maar leden van de partij. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen bleef zij erbij dat het partijleden waren (A.K. {...}. – CGVS, p.13, 18), hetgeen wederom de vastgestelde inconsistentie niet verklaart. Ook deze inconsistenties raken aan de kern van jullie asielrelaas, met name het televisieprogramma waaraan u zou hebben deelgenomen en jullie aanhouding op 21 november.

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent de door jullie gevolgde reisweg vanuit Armenië naar België en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. U verklaarde over land via Georgië en Turkije naar België te zijn gereisd. Vanaf Georgië zou u per bus gereisd zijn. U zou tussen Georgië en België geen enkele grenscontrole ondergaan hebben; enkel in Turkije zelf zouden jullie één maal gecontroleerd zijn. (CGVS, p.4) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat er aan de buitengrens van de Schengenzone strenge grenscontroles plaatsvinden. Dat u zonder enige controle vanuit Turkije naar België zou hebben kunnen reizen is dan ook geenszins geloofwaardig te noemen, te meer daar u als passagier in een grote toeristische bus reisde. Bovendien bleken u en uw zus slechts in zeer beperkte mate op de hoogte van de documenten die voor jullie gebruikt werden. Jullie stelden beiden dat er Georgische paspoorten gebruikt werden, maar bleken niet te weten welke identiteitsgegevens er voor jullie gebruikt zouden worden, noch of er een visum voorzien was. Bovendien zou de man die deze paspoorten en jullie reis geregeld had, S. {...}, hier niets over gezegd hebben, noch instructies hebben gegeven over wat te doen bij een eventuele grenscontrole. (CGVS, p.4; A.K. {...}. – CGVS, p.8) Ook dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat bij de identiteitscontroles bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw zus dermate weinig informatie zouden kunnen geven over de voor jullie gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat S. {...} of de reisbegeleider jullie niet op de hoogte zouden hebben gebracht van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van een grenscontrole. De algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststelling te wijzigen. Uw paspoort bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet door mij in twijfel getrokken worden. Uw lidkaart van de partij Prosperous Armenia toont enkel aan dat u lid was sinds maart 2007, hetgeen niet door mij betwist wordt. Het toont echter op geen enkele wijze de door u verklaarde problemen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook een schending van artikel 1, A §2 van de Conventie van Genève van 1951. Verzoekster meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Volgens verzoekster weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar ten onrechte de vluchtelingenstatus. Verzoekster geeft aan dat haar verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 1951.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde liet CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin, van de conventie van Genève dd. 28/07/1951. Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Armenië. De elementen in haar dossier tonen aan dat verzoekster in Armenië geen normaal en veilig leven zal kunnen hebben. Haar asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat zij ervoor vreest het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten. Verzoekster vreest vervolgingen en opsluiting o.a. wegens haar aanhoudende kritiek op de partijleiding van B. H. {...}'. waarbij zij zelf sinds 2007 was aangesloten. Door haar deelname aan een televisie opname n.a.v. een politiek debat waarin verzoekster het had aangedurfd om openlijk bitsige en kritische commentaren te leveren aan het adres van de partijleiding die zij nalatigheid en gebrek aan verantwoordelijkheid verweet. wordt verzoekster vandaag vervolgd in Armenië. Verzoekster vreest dat zij het slachtoffer zal worden van represailles vanwege de partijleiding. Alzo vreest verzoekster vervolgingen in de vorm van gefabriceerde beschuldigingen (zoals o.a. valselijk beschuldigd worden van diefstal net zoals haar vader was overkomen), Zij vreest dat de autoriteiten haar valselijk bepaalde feiten in de schoenen zullen willen schuiven om op die manier met haar af te rekenen als reactie op haar openlijke kritiek tegen de partijleiding en met name de genaamde G. T. {...}. die zij 'domme G. {...}' noemde. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat zij geen schijn van een kans zal kunnen maken om haar onschuld aan te tonen. Tegelijk vreest verzoekster het slachtoffer van een afrekening en bedreigingen te zullen worden vanwege de aanhangers van de partijvoorzitter. G. T. {...}. Tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 23 september 2010 heeft verzoekster op een afdoende wijze kunnen aantonen dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Armenië. Uit haar verklaringen is gebleken dat verzoekster bedreigd werd. In de bestreden beslissing wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen ten onrechte in twijfel getrokken. Volgens verzoekster geeft het CGVS blijk van onderschatting van de moeilijkheden die verzoekster wel degelijk gekend heeft. Ten eerste worden verzoeksters problemen ten onrechte geringschat. Verzoeksters problemen van vervolgingen door de autoriteiten hetzij door aanhangers van G. T. {...}. omwille van haar aanhoudende en openlijke kritiek op de partijleiding van haar eigen partij zijn in het concrete geval van verzoekster. wel degelijk ernstig genoeg In Armenië voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten. De omstandigheden waarin verzoekster in Armenië leefde. varen wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en liet land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit haar verklaringen op het CGVS. Het CGVS heeft geen minstens te weinig rekening gehouden niet de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse Ten twee stelt liet CGVS de oprechtheid van verzoeksters verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze inconsistent. vaag en onderling tegenstrijdig zouden zijn met de verklaringen van haar zus Anna. De redenen die liet CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoeksters verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken kunnen niet worden weerhouden. Volgens verzoekster kunnen de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen met die van haar zus A. {...} en zijn deze geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. De zgn. tegenstrijdigheden

kunnen onmogelijk de kern van haar asielaanvraag op zich aantasten. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het CGVS geloofwaardige informatie waaruit bleek dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Het CGVS gaat selectief tewerk. Enkel maar in liet nadeel van verzoekster. Hiermee toont het CGVS dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Het CGVS heet ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Armenië. Het CGVS had daarbij ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster en haar zus A. {...} hadden opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in Jerevan. Verzoekster was met geweld door agenten op straat meegenomen en van haar vrijheid beroofd gedurende twee dagen. Tijdens haar opsluiting was zij bedreigd door de politie. In haar eigen huis kreeg verzoekster het bezoek van twee aanhangers van de partij die haar bedreigden en vernielingen aanrichtten in haar woning. Toen zij begreep dat zij niet hoefde te rekenen op bescherming door de autoriteiten had verzoekster vervolgens haar land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor haar onbekende bestemming in Europa. Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekster in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Tenslotte stelt het CGVS in de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters vluchtroute. Verzoekster verklaarde m.n. dat zij per wagen via Georgië en Turkije was gekomen met de hulp van een smokkelaar die voor valse identiteitsdocumenten had gezorgd. Het CGVS stelt dat er "volgens informatie waarover zij beschikt" bij binnenkomst van Europa steeds strenge controles zouden plaatsvinden. Deze uitleg van het CGVS is niet afdoende. Het is niet omdat er steeds controles plaatsvinden dat personen met valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken, ook steeds betrapt worden. Verzoeksters versie inzake haar eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Georgië en Turkije en wijze waarop, zij persoonlijk haar land had verlaten, is in ieder geval niet uitgesloten. Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat verzoeksters vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had het CGVS verzoekster minstens het voordeel van de twijfel moeten en kunnen verlenen. Verzoekster kan niet meer terugkeren naar Armenië. Haar veiligheid aldaar is in gevaar. Minstens heeft het CGVS een beoordelingsfout begaan. Verzoekster meent dat het CGVS een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Armenië. Gelet op de uiteenzetting die zij heeft gegeven n.a.v. haar gehoor dd. 23 september 2010, staat het vast dat indien zij naar Armenië wordt teruggestuurd er in haar hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De vrees van verzoekster is el degelijk gegrond. Verzoekster geniet het voordeel van de twijfel. In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekster. Verzoekster vreest dat haar persoonlijke situatie in Armenië hoedanook uitzichtloos is.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiäre bescherming) Artikel 48/4 §2b), foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest verzoekster het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoekster ondervindt in Armenië. Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Armenië alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid aldaar niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienei te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekster. Schending van het redelijkheidsbeginsel Verzoekster is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Gelet op de door haar uitgewerkte argumenten tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 23 september 2010, kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiäre beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in het eerste deel van haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te kunnen ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het is immers aan verzoekster om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Verzoekster stelt dat haar problemen ten onrechte worden geringschat en dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden in haar land van herkomst. Evenwel blijkt uit lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal alle door verzoekster aangevoerde elementen aan een grondig onderzoek heeft onderworpen waarbij hij – zoals uit de bespreking verder zal blijken – terecht geoordeeld heeft op basis van de door hem ontwikkelde motieven dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is en zij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins de kern van haar asielrelaas betreffen en de verwerende partij selectief te werk gaat, benadrukt de Raad dat het aan de asielzoeker is om zijn asielmotieven door middel van een coherent en geloofwaardig asielrelaas aannemelijk te maken. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit voorgaande volgt dat van verzoekster op zijn minst kan worden verwacht dat zij een coherente en geloofwaardige weergave kan geven van de feiten en gebeurtenissen die aan de grondslag liggen van haar vlucht uit Armenië. Het betoog van verzoekster dat de tegenstrijdigheden waarvan sprake in de

bestreden beslissing details betreffen, kan niet aangenomen worden. Immers, de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties, inconsistenties en vaagheden raken wel degelijk aan de kern van haar asielrelaas. Verzoeksters asielmotieven zijn gebaseerd op de problemen die zij heeft gekregen nadat zij tijdens een televisiedebat kritiek heeft gegeven op de partijvoorzitter van de partij waarvan zij zelf lid was. Waar verzoeksters zus tegenstrijdig is over het feit dat zij én haar zus dan wel verzoekster alleen deelnamen aan het televisiedebat, kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze feiten geenszins kernelementen van het asielrelaas betreffen. Hetzelfde geldt voor de tegenstrijdige verklaringen inzake de duur van hun opsluiting, de datum van de inval bij verzoekster en haar zus, en de vraag of er al dan niet vernielingen werden aangericht bij die inval, hetgeen toch allemaal ingrijpende en belangrijke gebeurtenissen zijn. Verzoekster maakt derhalve geenszins aannemelijk dat de verwerende partij selectief te werk gaat. Verzoekster blijft – zoals uit de bespreking hieronder zal blijken – ook nu in gebreke om voor de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties een plausibele en afdoende verklaring te geven.

2.4. Waar verzoekster in essentie voorhoudt dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te verklaren zijn door trauma's die – zoals *“algemeen geweten”* – kunnen leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, stelt de Raad vast dat verzoekster deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen of dat van haar zus is aangetast waardoor het haar of haar zus onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. De loutere bewering dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen is dan ook geen afdoende verklaring.

2.5. Waar verzoekster inzake haar reisroute stelt dat de verwerende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat personen met valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken ook steeds 'betrap' worden, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat de informatie van de commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten en dat zij een omkering van de bewijslast suggereert door te stellen dat haar vluchtroute *“in ieder geval niet uitgesloten”* is. De Raad wijst er nogmaals op dat het in eerste instantie aan de asielzoeker is om, in kader van zijn asielrelaas, met onder meer de reisroute, geloofwaardige verklaringen af te leggen. De Raad is van oordeel dat – gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier – het ongeloofwaardig is dat verzoekster tijdens haar lange reis zonder enige controle vanuit Turkije naar België zou hebben kunnen reizen, zodat geen geloof gehecht kan worden aan het argument van verzoekster dat er in essentie op neerkomt dat zij via een achterpoortje illegaal is kunnen binnenkomen. Immers blijkt uit voormelde informatie dat zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden en dat uitzonderingen op deze controles nagenoeg onbestaande zijn. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake pertinent en draagkrachtig.

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op basis van pertinente motieven heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden en evenmin kan in hoofde van de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout worden ontwaard. Immers blijkt duidelijk dat – in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt – de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekster correct heeft geïnterpreteerd en daaraan de juiste conclusie heeft verbonden, met name de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat,

doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gezien het voorgaande toont verzoekster niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen het dispositief en de aangehaalde motieven.

2.6. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster haar, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat zij daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.7. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER